

תשוקה אפלה

השבע זה שוב תקף אותי, אחרי שבמשך זמן רב הייתי בטוח כי נפטרתי מהבעייה, והתשוקה ההיא תפסיק לרדוף אחרי. מול חלון-הראווה של החנות לביגדי-גברים של הוכמן, ברחוב אלנבי, בא לי חשק בלתי-ניתן לריסון להיכנס פנימה ולהזמין לסאחבק חליפה מבד טוויד בהיר, בגיזרה ספורטיווית אלגנטית. עמדתי שם, ברחוב, מביט בחליפות, ללא יכולת לזוז. היה שם גבר-פלסטיק אחד, שלבש את חליפת חלומותי הבהירה עם חולצת תכלת ועניבה אפורה. גם עניבה כזאת אני אזמין! — אמרתי לעצמי, ונכנסתי לחנות. יצאתי מייד. זכרתי כי זאת דרך שאין ממנה חזרה. החלום הישן הוא התחיל שוב לעלות. סאחבק, בחליפת טוויד בהירה עם חולצת תכלת ועניבה אפורה, מוסע ברחובות צריך, העיר השווייצית המקסימה לחופו של האגם. נכנס ל"גואר" הלבן ונוסע למלון "אכסלסיוור". פוסע על השטיח האדום שבכניסה למלון ומגיע ללובי. מתוך כורסת-עור טובענית מתרוממת קתרון דגב. היא פוסעת לקראתי בצעדים מהירים. עיניה כחולות כמו האגם. קתרון נתלית על צווארי, שפתיה ממלמלות:

— אני מתה עליך, סאחבק!

אני מומין חדר זוגי על שם מיסטר אנד מיסיס אוכספורד. השמפניה מגיעה בדלי. קתי משוגעת. בארבע לפנות בוקר זורחת השמש השווייצית הצהובה, קתרון מנמנמת לידי ואני רעב. מתלבש ויוצא החוצה. מת למנה בריאה של פלאפל. מחפש דוכן.

בפינת שיינקין צריך להיות אחד כזה. כן, הנה הוא.

ליד הדוכן, בג'ינס וטרקו, עומדת הבובה ומשתדלת שהציפס לא יפול לה מהפיתה.

לא, היא לא הבחינה בי. אני נצמד לכניסה לחנות. אסון יקרה אם חבובה תראה אותי בחליפה. מישהו מושך בשרוול-הטוויד שלי.

גברת חילדסהיימר! השכנה הייקית, מה היא רוצה ממני לכל הרוחות?

— ביטא שיון! — אומרת גב' חילדסהיימר.

— דנקה שיון! — אני עונה לה.

היא מנענעת בראשה והולכת. אני תופס לעצמי את הראש — ממתני סאחבק יודע גרמנית? בלי להרגיש הפכתי ייקה פוף!

אחרי פעמים מיספר, שבחן חזר אלי הסיוט הזה, הלכתי לשוחח עם הדוקטור. הוא הרגיע אותי ואמר כי בעייתי מוכרת, וכל ישראלי שני סובל ממנה.

— בחילה קלה מן הלוואנט — אמר הדוקטור — תשוקת בריחה לעולם אחר, לחוץ-לארץ. נחשבת כסימפטום ראשון של ירידה מהארץ.

— לא אני! — סאחבק שח לו — סאחבק וישראל קשורים לעד!

— ככה תמיד מדברים בהתחלה — אמר הדוקטור — היו לי פציינטיס שהתחילו עם חליפה, והיום הם נהגי-טכסי בניו-יורק!

בלילה שלאחר השיחה עם הדוקטור היה הקטע הקשה ביותר. אני זוכר את סאחבק עומד לפני הפלוגה. האם עשו אותי מ"ס"פ"א?

לא. המ"ס"פ"א עמד לידי, עם הרס"פ. החברה היו בחגור מלא על דובונים. האם משהו בחגור שלי לא בסדר?

החגור והנשק בסדר גמור. ואז תפסתי.

סאחבק לבש מתחת לחגור חליפת טוויד בהירה עם חולצת תכלת ועניבה אפורה.

הרס"פ פנה לפלוגה וקרא:

— הפלוגה תעבור לדום למיסדר הורדת הסאחבק! פלוגה דום! — ובלחישה, הוסיף בכיוון שלי — חתיכת גפילטע פיש פולני!

המ"ס"פ"א הצביע עלי ושאג:

— מרגע זה אתה חדל להיות סאחבק והופך לנפל בן-נמושה!

וכל הפלוגה פתחה בקריאות קצובות:

— יורם! יורם! יוורם!

התעוררתי מכוסה זיעה חמה. חמסין כבד עמד בבית. שמתי כיסא על שולחן, עליתי והורדתי מהמדף העליון את הדובון המאופסן לקיץ.

השחלתי ידיים בשרוולים המנופחים, סגרתי את הריץ-רץ' עד למעלה, והלבשתי את הכובע על הראש.

ככה אף אחד לא יוכל לקרוא לי יורם פולני. סאחבק ממשיך להיות סאחבק הגיזתי האמיתי ועלה כיפאק.

החיים האמיתיים

נדמה כאילו רק אתמול עוד הידדו צלילי המוסיקה הסטראופונית בביקתה. והיום — דממת-מוות! מדברים בלחש. איש אינו מעז להרים את קולו, כפי שהורגלנו לדבר כשהיה עלינו להתגבר על המערכת הסטראופונית. בעלת מאה ועשרים הוואט, לפני שהתפוצצה.

בום איום, ובעיקבותיו רשף של אש אדומה ועשן סגול וקול-נפץ הביאו אל סופה, ביום החמישי שעבר, את אחת המערכות הסטראופונית הטובות שהיו בארץ. בשבילי היא היתה הטובה ביותר.

היא היתה שלי.

במעבדה לתיקונים סטראופוניים אמר לי הטכנאי:

— המגבר שלך נפגע הכי קשה. הוא היה כלי-כך רגיש! גם אם התיקון יצלח, לא תוכל המערכת שלך לעולם לנגן סטריאו — אלא מונו בלבד.

הבוקר החזרתי אותה הביתה. היא נראית כמו קודם. ואז אתה שם תקליט ושני הרמקולים הענקיים רועדים כמו שני תאומים.

כיצד אוכל ליהנות מרעידתם, כאשר אני זוכר עדיין כיצד הרמקול הימני היה רועד זמר, והשמאלי היה רועד תיזמורת?

סגרתי את המערכת, מתוך כוונה לא להפעילה יותר.

ישבתי על הריצפה בדממה מוחלטת, בוהה בקירות שנראו לי פיתאום ערומים ללא צלילי המוסיקה. הייתי קרוב לייאוש נוראי, כאשר לפתע הבנתי מה קורה לי.

אני התאהבתי במכשיר!

הסטריאו הפך אצלי לבר-אדם. הסטריאו הביא להתרחקותי מן העולם האנושי. אט-אט, בלי להרגיש, איבדתי את הקשר עם בני-האדם וחוויותיהם — כאשר כל זה ממש בהישג ידי! כל מה שעלי לעשות עכשיו, כדי לחדש את הקשר האנושי, הוא לצעוד שני מטרים, ללחוץ על כפתור, ולהפעיל את הטלוויזיה!

הבנין הזה לא מסוגל להגיד מילה אחת בלי להשתמש בידים!

אני הייתי מסוגל להחזיק פה את הקהל בנאום שלם

בלי להשתמש פעם אחת בראש.

אריק שרון מקשיב לנאום של מנחם בגין